

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 140/04-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho a zo sudcov Juraja Horvátha a Jána Auxta prerokoval prijatú sťažnosť V. D., bytom P., zastúpenej advokátom JUDr. P. K., P., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 129/98 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. D. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 129/98 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Poprad v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 129/98 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. V. D. priznáva primerané finančné zadost'učinenie vo výške 25 000 Sk (slovom dvadsaťpäťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Poprad p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Poprad je p o v i n n ý uhradiť V. D. trovy právneho zastúpenia v sume 9 342 Sk (slovom deväťtisíc tristoštyridsaťdva slovenských korún) na účet jej právneho zástupcu JUDr. P. K., P., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 140/04-22 z 5. mája 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť V. D., bytom P. (ďalej len „sťažovateľka“), doručení ústavnému súdu 9. marca 2004, ktorou namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 129/98.

Na základe výzvy ústavného súdu zo 16. marca 2004 sa k sťažnosti písomne vyjadril okresný súd listom sp. zn. Spr. 4/US/04 doručeným ústavnému súdu 21. apríla 2004, v ktorom konštatoval, že *„priebeh konania ovplyvnila hlavne sťažovateľka neúplnými podaniami podľa obsahu smerujúcimi k zmene návrhu v predmete spore. Zmeny návrhu nie vždy skutkovo podložila a doplnila listinnými dôkazmi. K týmto návrhom musel vždy súd zaujať stanovisko aj s prihliadnutím k ďalšiemu dokazovaniu“*. Okresný súd okrem iného konštatoval, že nepriaznivý dopad na dĺžku a plynulosť konania malo aj dočasné pridelenie zákonného sudcu na nadriadený súd.

Sťažovateľka reagovala na vyjadrenie okresného súdu listom právneho zástupcu z 12. júla 2004, ktorý uviedol, že z vyjadrenia okresného súdu „*vyplýva, že bolo porušené základné právo sťažovateľky (...) na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (...)*“.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe písomne predložených vyjadrení účastníkov a obsahu predloženého spisu.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh a zo súdneho spisu okresného súdu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 17. február 1998 - sťažovateľka podala okresnému súdu návrh na začatie konania,
- 24. február 1998 - okresný súd si vyžiadal od Okresného súdu Prešov výpis z obchodného registra týkajúci sa odporcu,
- 8. apríl 1998 - okresný súd urgoval zaslanie výpisu z obchodného registra,
- 7. máj 1998 - okresnému súdu bolo oznámené, že údaje o odporcovi sa v obchodnom registri nenachádzajú,
- 12. máj 1998 - okresný súd nariadil pojednávanie na 15. máj 1998,
- 15. máj 1998 - okresný súd uznesením č. k. 11 C 129/98-16 konanie zastavil,
- 30. jún 1998 - sťažovateľka sa odvolala proti uzneseniu okresného súdu z 15. mája 1998,
- 15. júl 1998 - spis bol zaslaný Krajskému súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) na rozhodnutie o odvolaní sťažovateľky,
- 2. december 1998 - krajský súd uznesením č. k. 3 Co 327/98-21 zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie,
- 25. január 1999 - spis bol krajským súdom vrátený okresnému súdu,

- 4. marec 1999 - sťažovateľka oznámila okresnému súdu presné označenie odporcu,
- 9. marec 1999 - okresný súd vyzval sťažovateľku, aby doplnila návrh a presne špecifikovala výšku škody, ktorej náhradu žiadala, a aby na preukázanie jej tvrdení doložila listinné dôkazy,
- 11. máj 1999 - sťažovateľka oznámila okresnému súdu, že bodové ohodnotenie a vyčíslenie výšky odškodnenia za bolesť poskytne lekár len na vyžiadanie okresného súdu,
- 14. máj 1999 - sťažovateľka zaslala okresnému súdu vyčíslenie straty na zárobku počas jej práceneschopnosti spôsobenej úrazom a súčasne oznámila, že nevie dokladovať ostatnú majetkovú škodu, ktorá jej vznikla v dôsledku úrazu,
- 22. február 2000 - okresný súd zaslal doplnený návrh sťažovateľky na vyjadrenie odporcovi, ktorý sa k nemu vyjadril 9. marca 2000,
- 17. máj 2000 - sťažovateľka urgovala konanie vo veci,
- 18. december 2000 - okresný súd nariadil pojednávanie na 9. február 2001,
- 31. január 2001 - sťažovateľka navrhla okresnému súdu vykonanie dokazovania vypočutím svedkov a súčasne sa vyjadrila k stanovisku odporcu z 9. marca 2000,
- 9. február 2001 - pojednávanie bolo odročené na neurčito a sťažovateľke sa na jej žiadosť poskytla lehota dvoch mesiacov, aby v troch vyhotoveniach podala doplnený návrh, pretože na pojednávaní si uplatnila náhradu škody vo vyššej sume, než ako uviedla v pôvodnom návrhu,
- 5. apríl 2001 - sťažovateľka zaslala okresnému súdu doplnenie návrhu, v ktorom sčasti dokladovala ňou požadovanú náhradu škody,
- 2. máj 2001 - sťažovateľka podaním navrhla v rámci dokazovania vypočuť svedka,
- 7. máj 2001 - okresný súd nariadil na 18. máj 2001 informatívny výsluch sťažovateľkou navrhovaného svedka,
- 18. máj 2001 - okresným súdom bol vypočutý svedok (bez prítomnosti účastníkov konania),
- 22. august 2001 - sťažovateľka urgovala konanie vo veci a žiadala o nariadenie pojednávania,
- 31. január 2002 - okresný súd vyzval odporcu na zaujatie stanoviska k doplnenému návrhu sťažovateľky z 5. apríla 2001,

- 14. február 2002 - okresnému súdu bolo právnym zástupcom odporcu oznámené, že k doplnenému návrhu sťažovateľky nemôže zaujať stanovisko, pretože okresný súd mu tento návrh nezaslal,
- 25. február 2002 - okresný súd vyzval sťažovateľku na dokladovanie „*pracovno-právnej spôsobilosti odporcu*“ a súčasne opätovne žiadal odporcu o vyjadrenie k doplnenému návrhu sťažovateľky,
- 21. marec 2002 - okresnému súdu bol sťažovateľkou zaslaný doklad o právnej subjektivite odporcu,
- 26. marec 2002 - právny zástupca odporcu podal okresnému súdu stanovisko k doplnenému návrhu sťažovateľky,
- 2. júl 2002 - okresný súd nariadil informatívny výsluch sťažovateľky na 9. august 2002,
- 30. september 2002 - sťažovateľka na informatívnom výsluchu oznámila okresnému súdu zmenu návrhu a doložila jeho písomnú podobu,
- 30. október 2002 - sťažovateľka žiadala, aby okresný súd vyžiadal od lekára bodové ohodnotenia bolestného,
- 3. január 2003 - sťažovateľka poslala okresnému súdu potvrdenie o výške bodového ohodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia a v súlade s ním upravila petit návrhu,
- 28. február 2003 - okresný súd nariadil pojednávanie na 30. apríl 2003,
- 30. apríl 2003 - pojednávanie bolo na žiadosť právneho zástupcu odporcu odročené na 19. máj 2003 z dôvodu uskutočnenia ohliadky na mieste samom a vypočítia účastníkov konania,
- 5. máj 2003 - okresný súd zmenil nariadený termín pojednávania z 19. mája 2003 na 26. máj 2003,
- 26. máj 2003 - pojednávanie bolo po vykonaní ohliadky na mieste samom a vypočítia účastníkov konania odročené na neurčito z dôvodu ustanovenia znalca z odboru traumatológie,
- 29. jún 2003 - okresný súd uznesením ustanovil znalca z odboru traumatológie na vypracovanie znaleckého posudku,
- 1. október 2003 - okresnému súdu bol znalcom doručený znalecký posudok (zranenie sťažovateľky je v príčinnej súvislosti s úrazom),

- 28. január 2004 - vo veci konajúca sudkyňa oznámila predsedovi okresného súdu skutočnosti, pre ktoré sa vzhľadom na podanie sťažovateľky z 28. januára 2004 cítila byť vo veci zaujatá,
- 6. február 2004 - okresný súd zaslal spis krajskému súdu na rozhodnutie o dôvodoch, pre ktoré by zákonná sudkyňa mohla byť z prejednávania veci vylúčená,
- 11. február 2004 - spis bol doručený krajskému súdu
- 17. marec 2004 - krajský súd uznesením č. k. 9 NCc 6/04-139 rozhodol, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci vedenej pod sp. zn. 11 C 129/98,
- 30. marec 2004 - spis bol z krajského súdu vrátený okresnému súdu,
- 30. júl 2004 - okresný súd vyzval účastníkov, aby sa vyjadrili k znaleckému posudku z 1. októbra 2003, a nariadil pojednávanie na 25. október 2004.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Článok 48 ods. 2 ústavy ustanovuje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (IV. ÚS 232/03).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu sa posudzovanie otázky, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, posudzuje vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci (1), správanie účastníka konania (2) a postup, akým v konaní postupoval súd (3).

1) Pri hodnotení právnej a faktickej zložitosti veci ústavný súd zohľadnil skutkový a právny charakter veci, ako aj platnú právnu úpravu relevantnú pre rozhodnutie o predmete konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 11 C 129/98, v ktorom si sťažovateľka uplatňuje náhradu škody na zdraví spôsobenej úrazom. Zo skutočností uvedených sťažovateľkou a okresným súdom ani z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu nezistil ústavný súd žiadnu takú okolnosť, ktorá by odôvodňovala záver o právnej zložitosti veci. Ústavný súd vychádzal z toho, že na konania o náhradu škody na zdraví (odškodnenie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia) bolo v relevantnom čase potrebné aplikovať právnu úpravu prijatú v druhej hlave šiestej časti zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov a právnu úpravu prijatú vo vyhláske ministerstiev zdravotníctva a spravodlivosti, Štátneho úradu sociálneho zabezpečenia a Ústrednej rady odborov č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov. Ústavný súd súčasne pripúšťa, že rozhodovanie o náhrade škody na zdraví vykazuje určitý stupeň faktickej zložitosti veci súvisiaci s dokazovaním existencie úrazu, príčinnej súvislosti medzi úrazom a spôsobenou škodou na zdraví (znalecké dokazovanie) a výšky škody.

Faktickú (skutkovú) náročnosť veci namietal aj okresný súd vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr. 4/US/04 zo 6. apríla 2004 doručenom ústavnému súdu 21. apríla 2004, keď uviedol, že „... v danom prípade sa jedná o skutkovo náročnú vec a to najmä v oblasti dokazovania“.

Vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho priebehu a doteraz dosiahnutých výsledkov ústavný súd uvádza, že aj napriek predchádzajúcemu konštatovaniu určitej faktickej zložitosti veci (náročnosti dokazovania) nejde o takú skutočnosť, ktorá by

odôvodňovala doterajšiu dĺžku konania a stav, v akom sa konanie nachádza ku dňu vydania tohto nálezu.

2) Pri posudzovaní správania sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd konštatuje, že určitý podiel na celkovej dĺžke konania má i sťažovateľka, a to najmä tým, že často menila petit návrhu ohľadom výšky ňou požadovanej náhrady škody (4. marca 1999, 9. februára 2001, 30. septembra 2002 a 3. januára 2003), ako aj tým, že zmeny návrhu nie vždy skutkovo podložila a doplnila listinnými dôkazmi, čím sťažila postup okresného súdu v otázke ďalšieho dokazovania nevyhnutného na rozhodnutie o merite veci. Na ťarchu sťažovateľky ako účastníčky konania možno pripočítať aj nesplnenie si zákonom uložennej povinnosti označiť v návrhu dôkazy [výsluch svedkov navrhla sťažovateľka od podania návrhu (17. februára 1998) až podaním z 31. januára 2001] a predložiť listinné dôkazy (potvrdenie o bodovom ohodnotení bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, doklady osvedčujúce stratu na zárobku) podľa § 79 ods. 1 a 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). Na druhej strane sťažovateľka urgovala konanie vo veci (17. mája 2000 a 22. augusta 2001) a opakovanými sťažnosťami adresovanými orgánu štátnej správy súdu sa domáhala urýchlenia konania v jej veci (6. decembra 2000, 4. novembra 2001, 4. februára 2002 a 10. decembra 2003). Na sťažnosti sťažovateľky na prieťahy v konaní reagoval predseda okresného súdu listami sp. zn. Spr. 0003/01 z 26. januára 2001 a Spr. 0016/01 z 30. januára 2002, v ktorých konštatoval, že *„nezistil subjektívne dôvody na strane vybavujúceho sudcu, na základe ktorých by bolo možné sťažnosť vyhodnotiť ako dôvodnú“*, a predĺženie konania zdôvodnil aj množstvom agendy a zaťaženosťou senátov. Sťažovateľka sa v záujme urýchlenia konania vo veci obrátila podaním z 13. júna 2002 aj na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré naň reagovalo listom č. 13690/02-51/1013-C zo 7. augusta 2002, ktorým ju odkázalo na príslušný krajský súd ohľadne prešetrenia vybavenia sťažnosti predsedom okresného súdu. Na podanie sťažovateľky z 13. marca 2003 odpovedal Krajský súd v Prešove listom sp. zn. Spr. 10043/03 z 15. mája 2003, ktorým konštatoval zistenie objektívnych prieťahov v konaní v dôsledku stáže zákonnej sudkyne, ako aj v dôsledku procesných úkonov sťažovateľky *„týkajúcich sa ďalších nárokov na náhradu škody a zabezpečenia výsluchu svedkov“*.

3) Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd zistil nasledovné obdobia nečinnosti, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania a ktoré je potrebné považovať za zbytočné priet'ahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy:

- od 14. mája 1999 (s'ťažovateľka zaslala okresnému súdu potvrdenie o výške straty na zárobku počas práceneschopnosti spôsobenej úrazom) do 22. februára 2000 (okresný súd zaslal návrh na vyjadrenie odporcovi), t. j. viac ako 9 mesiacov,
- od 9. marca 2000 (odporca sa vyjadril k návrhu s'ťažovateľky) do 18. decembra 2000 (okresný súd nariadil pojednávanie), t. j. viac ako 9 mesiacov,
- od 18. mája 2001 (okresný súd vypočul svedka) do 31. januára 2002 (okresný súd vyzval odporcu na vyjadrenie k doplnenému návrhu), t. j. viac ako 8 mesiacov,
- od 30. septembra 2002 (s'ťažovateľka bola okresným súdom vypočutá na informatívnom výsluchu) do 28. februára 2003 (okresný súd nariadil pojednávanie), t. j. 5 mesiacov.

Okresný súd tak spôsobil priet'ahy spolu v trvaní viac ako 2,5 roka.

Okresný súd vo svojom vyjadrení k s'ťažnosti sp. zn. Spr. 4/US/04 doručenej ústavnému súdu 2. júla 2004 poukázal na to, že za skutočnosti ovplyvňujúce dĺžku konania možno považovať aj nadmerné množstvo vecí v senáte sudcu, nedostatočné personálne obsadenie súdu a dočasné pridelenie sudcu na nadriadený súd.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, ho nezbaňuje zodpovednosti za zbytočné priet'ahy v súdnom konaní. Námietka nedostatočného personálneho obsadenia súdu a vo väzbe na to neprimeraného zaťaženia sudcov pri vybavovaní agendy nepredstavuje dôvody, ktoré by mohli byť interpretované inak než technické a organizačné problémy, ktoré však nemôžu ísť na ťarchu účastníka, ktorý od súdu právom očakáva ochranu svojich práv bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. IV. ÚS 58/02).

V súlade so svojou doterajšou judikatúrou ústavný súd tiež konštatuje, že k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen nekonaním príslušného súdu, ale aj nesprávnou (neefektívnou) činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania vo veci, s ktorou sa obrátil na súd (m. m. II. ÚS 2/01).

Podľa názoru ústavného súdu okresný súd konal neefektívne napríklad v prípade oneskoreného reagovania okresného súdu na podanie sťažovateľky, ktorá 14. mája 1999 vyčíslila stratu na zárobku počas jej práceneschopnosti, a okresný súd zaslal doplnený návrh sťažovateľky odporcovi až 22. februára 2000. Podobne aj doplnenie návrhu sťažovateľkou z 5. apríla 2001 okresný súd zaslal na vyjadrenie odporcovi až 31. januára 2002.

Je potrebné poukázať na skutočnosť, že počas vyše šiestich rokov konania vo veci (od podania návrhu 17. februára 1998 do podania sťažnosti 9. marca 2004) okresný súd nariadil vo veci štyri pojednávania (na 15. máj 1998, 9. február 2001, 30. apríl 2003 a 26. máj 2003), z toho pojednávanie 15. mája 1998 sa konalo bez predvolania účastníkov (pojednávanie bolo totiž nariadené až 12. mája 1998). Prvé pojednávanie vo veci za prítomnosti účastníkov sa tak konalo až 9. februára 2001, teda po viac ako 2 rokoch a 11 mesiacoch od podania návrhu (17. februára 1998). Do vydania tohto nálezu okresný súd vo veci meritórne nerozhodol.

Ústavný súd, vychádzajúc z analýzy postupu podľa troch označených kritérií, dospel k záveru, že okresný súd v doterajšom konaní porušil základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, v záujme završenia ochrany základných práv sťažovateľky prikázal v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 11 C 129/98 konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa ods. 1 citovaného článku ústavy boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľka v sťažnosti žiadala z dôvodu priet'ahov v konaní priznanie primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 200 000 Sk.

Pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd zohľadnil všetky skutočnosti prebiehajúceho konania, ako aj všetky okolnosti zakladajúce porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy spočívajúce v jej podiele na priet'ahoch v konaní, ako aj v nekonaní a neefektívnej činnosti okresného súdu, pričom ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľke primerané finančné zadost'učinenie v sume 25 000 Sk.

Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadala priznať úhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 29 310 Sk za tri úkony právnej služby podľa § 13 ods. 1 a § 16 ods. 1 písm. a), b) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 13 ods. 8 prvej vety, § 16 ods. 1 a § 25 vyhlášky. Základná sadzba odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2004 je 4 534 Sk (1/3 výpočtového základu, ktorým je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2003 vo výške 13 602 Sk) a hodnota režijného paušálu je 136 Sk.

Ústavný súd s poukazom na výsledok konania priznal sťažovateľke (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania za dva úkony právnej služby (prípravu a prevzatie zastúpenia a písomné podanie ústavnému súdu) uskutočnené v roku 2004

v hodnote 9 068 Sk (2 x 4 534 Sk) a dvakrát náhradu režijného paušálu vo výške 272 Sk (2 x 136 Sk). Ústavný súd priznal sťažovateľke úhradu trov konania v celkovej výške 9 342 Sk.

Ústavný súd nepriznal sťažovateľke úhradu trov konania podľa § 13 ods. 1 vyhlášky, pretože podľa § 13 ods. 8 vyhlášky ústavný súd postupuje pri rozhodovaní o priznaní úhrady trov konania pred ústavným súdom podľa § 13 ods. 1 vyhlášky len vtedy, keď predmet konania pred ústavným súdom je oceneľný v peniazoch, v inom prípade postupuje ústavný súd podľa § 13 ods. 8 prvej vety vyhlášky. Predmetom konania pred ústavným súdom bola ochrana práv sťažovateľky pred ich porušovaním okresným súdom (predmet konania neoceneľný peniazmi). Ústavný súd nepriznal sťažovateľke ani úhradu trov za úkon právnej služby spočívajúci v ďalšej porade alebo rokovaní s klientom, pretože podľa neho je uplatnený duplicitne, pretože tento úkon mohol byť vykonaný v rámci úkonu prípravy a prevzatia veci, za ktorý ústavný súd náhradu trov priznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2004